

JESÚS ADOLESCENT

MARIA, asseguda al llindar del portal que s'obra a una llunyania infinita, fila el fil per a teixir una túnica blanca pel dolç Jesús. Xiula la garlopa de Josep, que va i ve per damunt d'un llarg tauló, i els encenalls cauen i

s'ajauen als seus peus. Jesús, assegut a terra, reposa la testa, de bucles d'or, en la falda de la mare, la qual, molt sovint, es deix de filar, i l'acaronava amb les seves blanques mans. El bon Josep, de tant en tant, esguarda a l'esposa i al fill, mentre treballa, i, dolçament, somriu.

El cel és d'un blau intens, i, abscondida en el brancatge d'una palmera que s'enlaira al bell mig de l'horta, canta una merla.

Per davant del portal, allà al lluny, ara un, ara un altre, van passant els camells, formant una llarga caravana, i el sol ponent estén les seves ombres en l'arena de l'immens desert.

—Guaiteu, pare, al lluny com passen els camells— diu Jesús a Josep, assenyalant-los amb la mà.—Mireu quina gentada camina al seu entorn! Però tots no van a peu. Per què aquells es gronxen en les espatlles dels camells, i aquests altres caminen fadigats, apoiant-se amb el gaiato?...

I Jesús esguarda a la seva mare, que fila tot cantant... I la merla calla a l'oïr la veu dolcíssima de la Verge.

Josep s'atansa al portal, i, posant-se una mà en el front per a abrigar-se del sol, esguarda breu estona.

—Són mercaders d'estranyes terres, que vénen a Galilea— exclama.

I, fugint de la ruta que segueix la caravana, un camell, rodejat d'uns quants homes, s'apropa, lent i majestuós, a la llar tranquil·la del fuster. A mida que avança, van oïnt-se més fortes les veus dels que vénen parlant. El camell entra a l'horta i es detura a l'ombra de la palmera; i el que el monta, mentre els acompanyants callen, respectuosos, dirigint-se a Josep, parla així:

—Bon fuster... Des de lluny ja hem vist la teva

casa blanca i la teva horta verda. La teva casa és la fita que marca el límit del desert. Es el darrer oasi, ple de pau i quietud. Diga'm, bon fuster... Trigarem gaire en arribar a Nazareth?

Josep li respònd, amablement:

—Darrera d'aquesta carena trobaràs lo que cerques. Quan vagis pujant eniràs descobrint e's minarets.

El de dalt del camell, esguardant a Maria, diu a Josep:

—Bon fuster... Saps que tens muller molt formosa per ésser tan humil?...

I les galtes de Maria esdevenen totes roges, i en els esguards del mercader i dels esclaus s'encén la flama del desig.

—Encara és més bona que formosa—li replica Josep, en to despectiu.

La caravana dels camells va allunyant-se, esfumint-se la remor de la multitud, i va pujant la carena, daurada de sol i plantada d'oliveres. Un vent suau bressola la palmera, que es gronxa dormint-se amb els murmuris del seu fullatge, i fa volejar els vestits dels estrangers. Una coloma blanca, que es deix caure de la corva d'una palma, es posa damunt del brocal del pou. Vora del pou alguns esclaus murmuren, recelosos. I un d'ells diu al mercader:

—Senyor... Podem beure de l'aigua d'aquest pou?

Maria, abans que el mercader tingui temps d'aconsentir-hi, avança cap al pou amb dues àmfores apoïades en els flanes, i les ompla d'aigua fresca. I els hi en fa ofrena.

—La set que jo tinc, solament tu, formosa, podràs apagar-la— diu un esclau a Maria, mirant-la fit a fit.

—Calla, esclau, que la meva esposa és Verge— exclama Josep.

—Ben poc favor et fas, dient çò que dius, essent tu el seu espòs...

El mercader ho sent, i empunya l'alfanc, i manejant-lo amb lleugeresa, fent-lo brunzir per l'espai, parteix la testa de l'atreuït esclau, el qual, tombant-se, cau estirat a terra.

I els altres esclaus, alegrement, beuen l'aigua fresca de les àmfores.

Jesús avança i pregunta al mercader :

—Digueu-me, senyor, qui sou vós per a fer-vos justícia amb les vostres mans? Si vós li heu donat exemple abans, com voleu castigar el mateix pecat que vós heu comès? Com voleu fer justícia si vós no sou just? Mai els homes podran fer justícia perquè mai estaran lliures de pecat. Ai, que el primer jutge fou el primer assassí! Benaventurats els que tenen fam i set de justícia. Set més ardent que la que ara apaguen els vostres esclaus amb l'aigua fresca del pou. Set més encesa que la que aquest moribund sentia, fa uns moments, al gaudir l'esclat de joventut. No és pas justícia de sang la que anhelaran els benaventurats. Serà justícia d'amor. Malaurat aquell que matarà, i ditxós el que sabrà perdonar.

I va assenyalar a la seva mare, que guaria, amorosa, la ferida del que l'havia agraviat.

A l'oïr-se la veu dolça de Jesús, tots l'escoltaven, amatents, callant les fulles de la palmera la salmòdia dels seus murmuris.

Jesús prossegueix :

—Mercader... No tornis a cenyir-te més l'alfanc en la cintura. Trenca 'l doblegant-lo en un teu genoll, perquè la pau en el món vindrà quan tots els homes s'acolleixin en una mateixa abraçada.

—Aquest adolescent és foll!—diu el mercader, esclatant en una forta rialla. I mana als seus esclaus seguir la ruta. I la pota del camell aixafa el pit del moribund, el qual expira en una grotesca contorsió. Els altres esclaus se l'emporten i l'arrosseguen estirant-lo pels cabells.

—Mercaders!... Vils mercaders!...— crida Jesús, ple de dolor.—La maledicció divina caurà damunt vosaltres. Quan no podreu assassinar als pobres amb els coltells, els deixareu morir de fam explotant-los pel vostre lucre. Tots som germans i l'un no deu comerciar amb l'altre. Tot és de tots. Tot és vostre i tot és nostre. Mercaders!... Jamai cap ideal florirà en les vostres testes, i cap amor en el vostre cor. Vosaltres sereu l'enemic de l'ideal perquè el creureu el vostre enemic. Jo us condempno a la prosa eterna. Per vosaltres no hi haurà cels blaus ni albes d'or, perquè sempre viureu en les tenebres de les vostres tendes, atris de l'Infern. Un dia us treuré del Temple a cops de fuet. I em clavareu en una Creu. I en els claus assessins cada-ú de vosaltres hi pegarà el seu cop de martell.

I Jesús, tal vegada, pensa que, mentre hi hagi mercaders, no deuen trencar-se les espases.

Obra els braços i enlaira la testa al cel en una actitud dolorida, i l'ombra del seu cos que estén el sol vermell, és com una gran creu que s'allarga i es perd en el desert.

Josep esguarda al seu fill, i torna a treballar. I, al passar la garlopa per damunt del tauló, pensa amb el pal d'una creu. La plata d'una llàgrima llisca per la seva barba d'or.

Maria va filant. Crida a Jesús, i li diu que cabdelli el fil. I el fil blanc, al passar per les mans de l'adolescent, esdevé sagnant.

Els estels s'encenen en el cel d'un blau intens, i, abscondida en el brancatge de la palmera, canta la merla.

A. FUSTER VALLDEPERAS.

A UNA ROSA

(SONET)

*Una tendre ponceyla va ésser nada
Al bès d'un raig de sol fecondadò,
I al sè amb un ram de pluja batejada
Van refulà els oceyls una oratió.*

*Jo sorprenguí els moments de sè sclatada
Flè de joylia, fent-li un dolç petò,
I amb colors de donzeyla suffocada
Un sospir m'adreçà de grata odò.*

*I cada jorn jo anava, al beyl mati,
A veure la roseta al meu jardí,
Fins qu'un jorn la trobí tota sfuylada,*

*De formigada plena i de pugò...
Més, com ànima anant al cel aurada,
Del perfum, restà en l'aire una cançó.*

A UNA ALTRA ROSA

(SONET)

*Al costat de la rosa ja sfuylada,
Altra rosa al jardí vegé la llum,
I al fer-li manyagós una besada,
Va envoiar-me amb somris el seu perfum.*

*I al veure el llagrimayl de la rosada,
Que de punyenta pena té'l vesllum,
No ploris, — li vaig dir—fermosa fada,
Que soaïre ta pena com un fum :*

*No seràs tu, per terra trepitjada,
Ni 't corcarà el pugó i la formigada,
Vuyl coyir-te i desart-te com thesor;*

*Tos llavis besaré plens de fragàntia,
I d'amor glatiràs dins de ma stàntia...
Qu'ets la flor que t'assembles més a un cor.*

MICHEL VENTURA.